

הצופים הקבועים של בתי הקולנוע בדרום תל-אביב, יודעים זאת כבר מזמן. תושבי הצפון המסונקים עומדים לגלות זאת, עכשיו, ובמהירות מירבית: הסרט הפורנוגרפי זכה, סוף סוף, בכניסה חופשית למסך הישראלי.

לכן, הרי כמה הסברים על מושגים ומונחים בפורנוגרפיה: קודם כל, כמו ש'אמר טאקני בבית התה של ירח אוגוסט, פורנוגרפיה זה עניין של גיאוגרפיה, וכפי שאמרו חכמים אחרים, פורנוגרפיה היא בי עינו של הצופה, ולא במיכחולו של האמן. עם כל זאת, יש כמה מוסכמות מקובלות שלפיהן מגדירים סרטים, בשביל הסדר הר טוב.

סרט פורנוגרפי, בשפה מיקצועית, הוא אותו סרט שהקטעים העלילתיים שבו — בין אם הם דרמטיים, טרגיים, אלימים או קומיים, נועדו למטרה אחת ויחידה: להור ביל למעמד ההתפשטות וההודווגות הבא בתור. השחקנים מתלבשים רק כדי שיהיה להם מה להסיר מעליהם, ומרכז הכובד של הסרט הוא מעל ומעבר לכל ספק, מתחת להגורה.

למפנים ומועבים. דוגמה מובהקת לכך הם שני סרטים העומדים להגיע בקרוב לבתי הקולנוע ה"מכובדים", כביכול בתל-אביב, מציצים בחדרי מלון יומנו של מפ-תה. בראשון מסופר על חדרנית חדשה הר מגיעה לבית-מלון ברומא ונתקלת בכל מיני לטפנים המפשיטים אותה ומועבים אותה מלמעלה למטה. כדי לגונן את האווירה, יש בחדרה גם חור בקיר, בעדו היא מציצה אל חדר שכן, שבו מתרגלים וזוגות אחרים שיות של התעמלות מינית. השחקן הידוע היחיד בסרט הוא ג'ייט דאוולי, הצעיר התמהוני שנסל לבור הצואה בדקורון, אבל הוא אינו אלא אביור נוסף, ולא-כלי-כך חשוב, בצד כל האיברים השולפים ללא כסות, הנדחסים על המסך בזה אחר זה. **זיקפה לריפוי.** לעומת יצירה איטלית, קית זה, מגיע יומנו של מפתח מאוסטרליה,

"מציצים בחדרי מלון"

"יומנו של מפתח"

הצנזורה אוהבת וידויים

תהריך

תל-אביב

**** **כותרת ראשית** (אנבי, ארצות-הברית) — סאטירה על עיתונות, עיתונאים ועל כל המין האנושי, בסרט מבדר ושנון של בילי ויילדר, עם ולטר מתאו וג'ק למון, כעורך-עיתון בשיקגו ור כתבו הבכיר.

ירושלים

*** **הקונפורמיסט** (סמדר, איטליה) — ברנדו (הטנגו האחרון בפריס) ברטולוצי עוקב אחר דרכו של איטלקי מצוי אל חיק הפאשיזם, בימי מוסוליני, בשיחזור תקופתי הכולל סצינות מרהיבות עין ובעלות עוצמה דרמאטית מרשימה.

חיפה

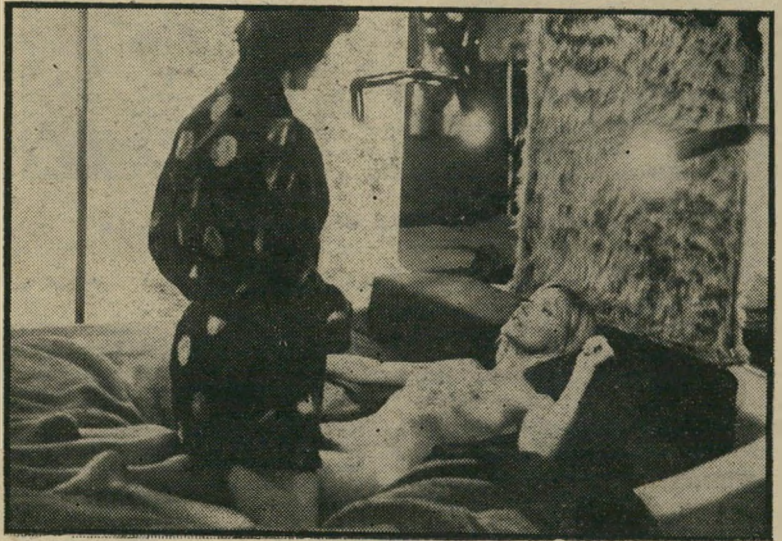
*** **ציינה טאון** (פאר, ארצות-הברית) — שתיחות במיפעל-המים של לוס אנג'לס בשנות השלושים, מעורבת בפרשת רצח שאותה מנסה לפענח בלש פרטי צעיר זהו, לכאורה, נושא סרטו האחרון של רומן פולנסקי, שמתכוון למעשה לתאר את העולם המושחת והמופרע של ימינו, עם קישוטים סינמטיים האופיינים לבמאי זה.

פנים הגדולים כוללים היום בסריטיהם סצינות המתחרות בהם ברצינות גמורה. אם הפורנו הקשיח טרם הגיע לישראל, מה הרי הפורנו הרפה הוא כבר מציאות. מה קרה לצנזורה?

ובכן, קצת קשה להסביר. בהתחלה, התירה את הסרטים לאותם בתי-קולנוע שעיתונאים אינם מבקרים בהם ולכן אין שערוריות (והבר צנזורה אפילו התבטא ברוח זו, באחת ההזדמנויות, כאשר אמר שסרטים מסויימים, ההולכים לבתי-קולנוע מסויימים, אינם מסוכנים כל-כך, ואפשר לסלוח להם). אחרי שהסתבר כי השד אינו נורא, ואולי אחרי שביקרו הצנזורים הר נכבדים בחו"ל וראו שתקופת הפיגור הר קבועה שלנו אחרי שאר חלקי העולם חלפה כבר, התירו את ההצגה גם בארץ.

כל זה לא צריך לשבח את האמון בבהירות שיפוט של הצנזורה הישראלית. ההיגיון שמנחה אותה הוא עדיין החלק המסופק שבה, ושעה שכל מיני וידויים של מנקי-חלונות, ושל חדרניות ושל נהגי משאיות, חולפים לפניו בלי ניד-עפעף, מחכה עדיין בוטיק המין של קלוד ברי לאישור — בינתיים, לשווא. וזו רק דוגמה אחת. מדוע הוא מחכה? אילו יכלו לתת על כך תשובה, היה זה רמז לכך שה-צנזורה חושבת, ואילו חשבה, היתה מפר-רקת עת עצמה. אבל אל דאגה, בינתיים אין סכנה סוג.

סצינות-המין בתוכם כוללות עירום קדמי ואחורי שלם. זו לא מציאה גדולה, אבל בשביל מי שהציץ כשהיה ילד, לחדר הר מיטות של הוריו ומצץ, כמבוגר, לאמבטיה של השכן, סרט כזה יכול להיות שימושי מאד, ואולי אף יחסוך סבל מן השכן. אבל, צריך להדגיש שעם כל ההעזה, למראית-עין, לסרטים אלה קוראים בעולם "סופט-קור", או בעברית, פורנו-רפה. כשי הריפיון צריך לתאר את מצבו של אברי המין הגברי, סרטים מסוג זה מאשרים כבר

"יומנו של מפתח" פורנו קשיח לא

וגיבורו אלווין פרפל (אלווין ארגמן, אין צורך להסביר למה רומן הצבע). הכחור סובל מזיקפה ניצחית, המשרתת כבר בי בית-הספר את חברותיו לכיתה ואת אשתו של המורה, וככל שצומח הבחור, נעשית זיקפתו מיננית יותר. הוא אפילו לא נהנה מזה (אם כי אינו סובל). אבל הנשים אינן נותנות לו מנוח. כשהוא מוכר מיוזנימים, הוא חייב להדגים ללקוחות הנששים את השימוש, בביתו, ושמו הולך לפניו במרץ כזה, שבסופו של דבר הופכת הזיקפה אמצעי-טיפול בנשים מתוסכלות.

מתחת למעדי הגשם. סוג שונה של פורנוגרפיה מצייעים הסרטים המכונים "הארד-קור", פורנו-קשיח. אלה עדיין אסורים, משום שרואים בהם לא רק את אברי המין, אלא גם את הפעולה המפורטת של הזיווג, מצולמת בתקריב-ענק, מה שגורם בדרך-כלל לא מעט בעיות לצלמים ול-מצלמים. אלה הם היום הסרטים המרת-קים יותר את גידודי הלוכשים מעילי-גשם ואוחזים עיתונים בידיהם (מעילי-גשם כדי להסתיר את מעשי הידיים מן השכן — והעיתון, כדי לא ללכלך את הריצפה). אבל אפילו סוג זה של סרטים נמצא בירידה, מבחינה מסחרית, משום שהאולי

מוכן שאפשר לצרף לרשימה את יומנו של מנקי-חלונות (עם מנקי-חלונות הר משרת ועקרות-בית לאו-ידוקא בענייני הניינה), או את יומנו של נהג משאית (סליחה, לוח יקראו לפני יקרי), שבו נהג-משאית מפור את כשרונותיו לאורך מסלול נסיעתו. **זיקפה לריפוי.** מבחינה טכנית, מה שמותחן לכל אלה, הוא העובדה שי-

"מציצים בחדרי מלון" פורנו רפה כן